

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil godt understrege med det samme, at jeg hverken er sagfører eller advokat eller noget, der ligner, men jeg vil alligevel starte med at sige om det lovforslag, vi har at gøre med her, at det egentlig er fantastisk, at vi nu har anden behandling af et lovforslag, hvis baggrund angiveligt skulle være, at arbejdsgivernes objektive ansvar giver problemer.

Hvis vi spoler tiden tilbage til fremsættelsen af lovforslaget, var det jo sådan, at det var baseret på to sager fra det virkelige liv – to sager, hvor arbejdsgivere følte sig uretfærdigt dømt; to sager, hvor arbejdsgiverne harcelererede i pressen over det objektive ansvar; to sager, hvor det senere viste sig, at der ingen som helst problemer var i dem, og at det i virkeligheden ikke handlede om, at de pågældende var blevet uretfærdigt dømt, men at de notorisk havde overtrådt arbejdsmiljølovgivningen. Jeg siger det bare for at sætte på plads, hvad det egentlig er for en måde, man lovgiver på på dette område.

Det har været diskuteret, om det nu er en sort eller hvid eller rød eller grøn dag for arbejdsmiljøet, men skulle vi ikke prøve at se på, hvad realiteterne er, og hvordan arbejdsmiljøet har det på de danske arbejdspladser? Det er jo desværre sådan, at siden den nuværende regering er kommet til, har den gennemført forringelser på arbejdsmiljøområdet og hver gang sagt: Nu skal det gå fremad, nu har vi virkelig fundet de vises sten, nu sker det store fremskridt for arbejdsmiljøet. Men det er gået den forkerte vej, og arbejdsmiljøet har det dårligere i dag, end da regeringen kom til i 2001.

Antallet af personer, der bliver nedslidt, er voksende; antallet af personer, der får stress, er voksende; antallet af personer, der kommer ud for en arbejdsulykke, er voksende, og antallet af personer, der dør på deres arbejde, er voksende. Det understreger nok, at hele den pseudodiskussion om sorte og hvide dage burde afsløre, at regeringen skal tænke om igen.

Regeringen og Dansk Folkeparti har gennemført en arbejdsmiljølovgivning, som har forringet arbejdsmiljøet, og det har man selvfølgelig gjort på mange måder. Bl.a. er det jo sådan, at der i dag er tusindvis af ansatte på de mindre danske virksomheder, der har mistet deres sikkerhedsrepræsentant på grund af den lovgivning, der er gennemført. Jeg er ikke advokat, men til gengæld er jeg faktisk tidligere sikkerhedsrepræsentant og ved udmærket godt, at hvis der skal være tid til det daglige sikkerheds-

arbejde på en arbejdsplads, er det nødvendigt, at man har en sikkerhedsrepræsentant. De andre skal jo passe deres arbejde, de skal passe deres akkord. Det er derfor, det er så vigtigt, at sikkerhedsarbejdet er organiseret på de danske arbejdspladser, og derfor er det et af de mest slående tilbageskridt, at det daglige sikkerhedsarbejde, som bl.a. sikkerhedsrepræsentanterne står for, på nogle arbejdspladser er blevet lagt i ruiner af den danske regering.

Kl. 15.45

Det er en af baggrundene for, at arbejdsmiljøet har fået det ringere. Det er der, jeg siger: Tænk om igen, regering, se på konsekvenserne af, hvad det er, I laver, og prøv at rette ind, sådan at vi igen kan få forbedringer af arbejdsmiljøet.

Når vi så snakker om det objektive ansvar for arbejdsgiverne, så prøv også i stedet at tænke på, hvordan det ser ud i en retssal, og hvordan det ser ud på en arbejdsplads. For hvad er det, der er virkeligheden? Virkeligheden er, at så længe vi har arbejdsgivernes objektive ansvar, så længe er arbejdsgiveren motiveret til hver eneste dag at sikre sine ansatte mod, at der sker noget, hver eneste dag at føre kontrol med, at alle regler og forskrifter bliver overholdt, og hver eneste dag at motivere sine ansatte med grove eller med mindre grove midler til, at de også overholder alle regler og forskrifter. Det er det daglige arbejde på arbejdspladserne, der bliver fremmet.

Afskaffelse af det objektive ansvar fører arbejdsmiljøarbejdet fra arbejdspladsen og ind i retssalene. Antallet af sager, hvor det er uafklaret, om arbejdsgiveren rent faktisk har gjort alt, kan være ubegrænset. Der vil sikkert være mange sager, der aldrig vil blive rejst, bl.a. fordi de ansatte selvfølgelig er nervøse for deres job, hvis det er sådan, at de skal til at vidne mod deres arbejdsgiver i en bestemt sag.

Det er der, hvor uligheden på arbejdspladserne vil blive afspejlet, den ulighed, der består i, at det nu engang er arbejdsgiveren, der har retten til at lede og fordele arbejdet, og det er sådan, at de ansatte er afhængige af, om de har et arbejde, og det er arbejdsgiveren, der bestemmer, om de har et arbejde eller ej.

Det er derfor, det er nødvendigt, at vi fastholder det objektive ansvar, sådan at vi sikrer os, at arbejdsmiljøarbejdet bliver baseret på alle de krav, man overhovedet kan stille til et sundt og sikkert arbejdsmiljø, for så længe vi har en eneste ulykke, en eneste arbejdsskade, så har vi en for meget.